

Խ Ո Ւ Ն Կ Ը

Խունկը կը ծրխի խորանին առջին
Բուրվառին մեղմիկ ճօճումովն արծաթ
Մուխի վարանք մը պըլլըւած խաչին՝
Մըշուշով կ'օծէ սուրբերուն ճակատ:

Պաղատանքներու սարսուռներ երկայն
Կամարներուն տակ կը մարին տակաւ,
Մոմերու տըժգոյն բոցերը լալկան
Քըթթող աչքերով կը հեան կարգաւ:

Սուրբ սիւներուն մօտ շղարշ մը ճերմակ
Գաղտուկ հեծքերու դողով կ'երերայ,
Սիրտ մը փաթթըւած ստուերով համակ
Խունկին պէս լոին հըրայըծով կ'եռայ:

Խունկը կը ցընդի բուրվառին ծոցէն
Ու եթերն ի վեր կ'ելլէ խոյանքով,
Նիւթ էր, բոյր կ'ըլլայ լափուելով բոցէն
Իր կեանքը ցօղուած լոյսի երանգով:

Հէք կնոջ սիրտն ալ, որ հոն կը մըխայ,
Պիտի չազատի իր պատեանէն կուռ,
Մինչև որ հալի, լուծուի, տարրանայ
Լափուելով բոցէն տենչերուն մաքուր:

Սիպիլ